Martin Černík

KDYŽ ČERT SE*E, TAK NA JEDNU HROMADU,

ANEB NAŠE CESTA DO CHORVATSKA PŘES MADEIRU

Letadlo společnosti Smartwings odletělo z Prahy na Madeiru v pátek asi hodinu a půl po poledni. To, co měl být obyčejný let trvající asi pět hodin, se ale změnilo v noční můru. Letadlo nemohlo na ostrově přistát kvůli špatnému počasí. "**Pilot proto nouzově přistál na vedlejším ostrově Porto Santo. A tím začalo naše několikahodinové drama,**" uvedla pro TN.cz Klára.

Cestující následně zůstali zavření v letadle přes pět hodin bez jakýchkoli informací. "**Letušky nám opakovaně říkaly jiné věci – nejdřív, že čekáme na zlepšení počasí a ještě večer poletíme na Madeiru. Pak to, že vedení Smartwings rozhodlo, že letadlo poletí zpět do Prahy,**" dodala s tím, že poslední informace vyvolala šok a pobouření.

DOMÁCÍ

SDÍLET

Let Čechů na Madeiru se změnil v noční můru. Letadlo přistálo jinde, museli spát na zemi

"**Cestující se začali bouřit – chtěli vystoupit, protože Madeira je odtud dvě hodiny trajektem,**" pokračovala s tím, že posádka po dalším dlouhém čekání po deváté hodině večer bez náznaku pomoci pouze suše oznámila: "**Kdo chce, může vystoupit. Ale hned!**" tlumočila cestující s tím, že někteří cestující to riskli a letadlo opustili s příslibem, že dostanou kufry.

(Zdroj: TV NOVA, TN.cz, 3.8.2025, https://tn.nova.cz/zpravodajstvi/clanek/625264-hroziva-cesta-cechu-z-madeiry-v-hotelu-na-nas-nezbylo-misto-kvuli-aerolince)

Češi zažili obrovské ponížení na letišti. Spali přímo na podlaze, nikdo jim nedal jídlo ani pití

Michaela Hanelová 4. 8. 2025, 10:46 Cestování

Let, který měl běžně trvat několik hodin, se proměnil v nepříjemnou zkušenost pro desítky cestujících mířících z Prahy na Madeiru. Kvůli špatnému počasí nemohlo letadlo přistát a pasažéři tak museli přečkat noc v nekomfortních podmínkách na letišti sousedního ostrova Porto Santo. Letecká společnost čelí kritice za nedostatečnou informovanost i péči o klienty.

(Zdroj: FAJNSTYL.CZ, 4.8.2025, https://www.fajnstyl.cz/clanek/nikdo-jim-nepomohl-cesi-zazili-obrovske-ponizeni-na-letisti-spali-primo-na-podlaze)

BLESK ZPRÁVY Politika Události Svět Epicentrum Počasí

Madeira drsně přivítala Čechy: Uvízli na jiném ostrově! Na letišti spali na zemi

(Zdroj: Blesk, 2.8.2025 https://www.blesk.cz/clanek/zpravy-pribehy/818970/madeira-drsne-privitala-cechy-uvizli-na-jinem-ostrove-na-letisti-spali-na-zemi.html)

TN CZ ZPRAVODAJSTVÍ POŘADY TN LIVE VIDEA SPORT POČASÍ

DOMÁCÍ SDÍLET

Let Čechů na Madeiru se změnil v noční můru. Letadlo přistálo jinde, museli spát na zemi

(Zdroj: TV NOVA, TN.cz, 2.8.2025, https://tn.nova.cz/zpravodajstvi/clanek/625218-let-cechu-na-madeiru-se-zmenil-v-nocni-muru-letadlo-pristalo-jinde-museli-spat-na-zemi)

Odlet

Naše cesta do Chorvatska nebyla jednoduchá.

Už vlastní problémy začaly tehdy, když jsme vyrazili na předchozí dovolenou na Madeiru. Slíbil jsem rodině, že po cestovatelské dovolené, kde byla hlavní náplní pěší turistika po nádherné, ale svažité krajině na Madeiře, přijde šest odpočinkových dnů v Chorvatsku v pomalém módu a bezstarostnosti, ve smyslu, neřešit, v kolik a kde chceme nebo máme být.

Vysněná cestovatelská dovolená za poznáním zeleného ostrova věčného jara byla nečekaně složitá. Nešlo o problémy typu ranní vstávání nebo dlouhá cesta či zdlouhavé odbavení zavazadel. Tím už byla rodina zocelená, takže tady jsem problémy nehledal. Naše problémy totiž už začaly při příjezdu, kde se vyskytl problém u parkovacího domu u letiště Václava Havla. Plné kapacity parkovišť v okolí letiště nás donutily zaparkovat na parkovacím domě D Holiday. Úzká parkovací místa už byla prvním znakem něčeho, co bude složitější. Rodinu s kufry jsem pro klid vysadil už před parkovacím domem, aby si to s vozíkem se zavazadly pomalu štrádovala směrem k terminálu. Já že je jako doběhnu.

Najít parkovací místo až v 11. patře, popojíždět mezi auty a sledovat, kde je volno, nebylo to až tak složité, jak to teď

vyprávím. Byl ale problém se někam na místo vejít, když jsem našel jedno místo a zaparkoval do něj, nemohl jsem otevřít dveře, nebo by je zase na druhé straně nemohl otevřít soused z vozidla napravo. To byl důvod, proč jsem skončil až v 11. patře. Naštěstí jsem našel samostatné parkovací místo za sloupem.

Když jsem vítězně zaparkoval, hodil na rameno batoh a bral jsem schody po dvou. Rychle jsem se přesunul do letištní haly na Terminál č. 2. Tam nás měla čekat naše delegátka. Rodina již od ní byla vybavená pokyny a vouchery. Chtěl jsem si koupit něco k zakousnutí, proto jsme si zakoupili občerstvení, po němž jsme už na ceduli vyhlíželi náš gate. Když se otevřela přepážka pro odbavení, postavili jsme se způsobně do fronty a nechali se následně odbavit. Prošli jsme pasovou kontrolou. Naše příruční zavazadla jsme nechali zkontrolovat a dostali se do bezcelního prostoru. Cesta manželky s dcerou automaticky putovala směrem k parfémům. Řadu z nich samozřejmě musely vyzkoušet. Když otestovaly dostatečný počet testerů a vyzkoušely různé vůně, mylně jsem se domníval, že jejich kroky budou směřovat dál. Bohužel to tak nebylo. Popošly jen pár metrů, tam, kde byly řasenky, rtěnky a make-up. Stání u sloupu se změnilo na stání se sloupem s oporou v zádech a později i se střídavou oporou plosky jedné a pak druhé nohy opřené o sloup. Oči přestávaly vnímat jejich pozici, začal jsem sledovat kolemjdoucí a rej lidí kolem. Zjistil jsem, že mužů opřených v okolí bylo víc. Patrně jsem měl i já stejný výraz

jako oni. ☺ Ale co, vždyť jsem si mohl zvyknout, za ta léta. No né.

Rozhodl jsem se po dlouhém vyčkávání, že si půjdu koupit alespoň nějaký časopis nebo noviny a sednu si poblíž. Najednou jsem zjistil, že nevidím syna. Začal jsem rekognoskovat okolí, načež jsem ho našel na lavičce s mobilem v rukou. Uklidnil jsem se a šel pro časopis. Měli časopis 100 + 1. Zakoukal jsem se do prvních stránek a nevnímal tok času. Syn sedící vedle mě byl na tom stějně. Hltal obsah z mobilu. Z vyčkávání a nespěchu se náhle změnil spěch. Manželka s dcerou přišly s tím, že nám otevřeli gate a máme nastupovat do letadla. Po zrychleném přesunu přišlo znovu zpomalení. Po příchodu ke gatu svítil nápis, že letadlo mělo zpoždění a přiletělo odkudsi z Egypta a musí jej ještě uklidit. Další předzvěst budoucích událostí.

Když začal personál letecké společnosti otevírat vstup do letadla a amplión začal vyvolávat jeho otevření, lidé se postavili a začali se tlačit ve frontě, jako by jim mělo letadlo uletět před nosem. Samozřejmě se čekalo, až mnozí z cestujících uloží své zavazadlo nad hlavu a usednou na své místo. Jak tomu bývá, většina lidí vpředu tak blokovala průchod do zadních částí letadla. No nic. Uklidňoval jsem se. Nic jsem neříkal. Snažil jsem se prožívat stresující situace se stoickým klidem. Když se všichni usadili, letadlo už směřovalo ze stojánky na ranvej. Během popojíždění letušky ukazovaly, jakým způsobem se má chovat cestující v případě havárie.

Simulovaly vypuštění kyslíkových masek, jak máme být připoutání, však to znáte. Samozřejmě nezapomněly odkázat na bezpečnostní kartičku v kapse sedadla před námi. Většina cestujících pro jistotu osahala i záchrannou vestu, jestli ji náhodou někdo nevzal při předchozím letu. Čekali jsme na vzlet. Ti, co se báli létat, se opřeli do sedadel. Mnozí zavřeli oči a začali zhluboka dýchat.

Jiní se rozhlíželi. A někteří z cestujících se i potměšile smáli. Letadlo zahučelo a tryskem se rozjelo. Ani nebylo cítit, jak se přední část podvozku a vzápětí i ta zadní odlepila od země. Po chvíli se letadlo začalo natáčet. Byly slyšet klapky a letadlo rychle získalo svůj směr. Směr Madeira.

Přistání

Cesta v letadle probíhala poměrně v pohodě. Letušky nabízely nápoje, jídlo a samozřejmě nákupy z nabídky palubního menu a prodávaného sortimentu. Když kapitán ohlásil sestup, většina cestujících se viděla na Madeiře. Co se ale nestalo? Kapitán hlásil, že místo na Madeiře, musíme kvůli povětrnostním podmínkám přistát na vedlejším ostrově Porto Santo. Většina cestujících to vnímala tak, že se bude jednat jen o jakési mezipřistání.

První čtvrt hodinu po dosednutí se nic nedělo, pak se začaly rojit spekulace, že se něco děje. Proč jako, že jsme nemohli

přistát na té Madeiře? Jedni chápavě přitakávali. No, Madeira není úplně nejbezpečnější letiště, patří mezi 10 nejnebezpečnějších na světě. Druzí kverulantsky napadali postoj kapitána, jiní začali ověřovat informace na Googlu, když už letadlo stálo, mnozí si zrušili v mobilu letový režim a snažili se zjistit nějaké nové informace.

Ti realističtí začali vyhledávat na Flightradaru naši pozici a chování dalších letadel, zda přistávají nebo nepřistávají. Začalo to mezi lidmi bublat. Nervozita stoupala. Cestující reptali. Mnozí nevěřili palubnímu personálu a vyhledávali v mobilním telefonu, jaká je povětrnostní situace na Madeiře. Někteří, jako by měli pilotní průkaz, snažili se vysvětlit lidem v okolí, jak má kapitán přistát a z jaké strany nalétat k letišti. Když, už letadlo stálo dalších 30 minut na letišti v Porto Santo, začala sílit nervozita cestujících, ti se začali obracet na letušky. Palubní personál začal postupně informovat nejenom skrze vedoucí kabiny, ale samozřejmě i ostatní letušky. Kapitán letadla komunikoval s centrálou letecké společnosti.

Centrála společnosti předala do letadla informace, že bylo odkloněno zhruba 31 letadel. Valná Většina z nich na letiště na Kanárských ostrovech. Volné kapacity hotelů pro cestující v letadlech, byly již vyprodány.

Centrála letecké společnosti se tedy rozhodla, že letadlo poletí zpět do Prahy. Když to vedoucí kabiny ohlásila do reproduktoru, rozvířila se diskuze mezi cestujícími. Ti se začali postupně posilovat, jiní spekulovat. Vznikala spousta

šumu. Nedostatek komunikace a informací podporoval spekulace. Někteří cestující se radikalizovali natolik, že si jeden z nich „chtěl dojít pro kapitána do kabiny“, druhý „že si otevře dveře a vystoupí“, další „že klidně použije nouzový východ nad křídlem, aby vystoupil“. Jak se mezi cestujícími projevovaly charaktery lidí, polarizovaly se i veřejně projevované postoje. Jedni měli bojovou náladu, druzí pokleslou, třetí se tvářili odevzdaně. Letušky již neměly situaci pod kontrolou.

Začala informační válka. Uvnitř letadla se vytvářely lobbistické skupiny. Jedna část cestujících přesvědčovala a podporovala svojí tezi vůči jiným částem. Začaly se vytvářet tábory. Davová psychóza podporovala nejenom nervozitu, ale i odhodlanost některých lidí věci řešit radikálně. Už to bylo vidět i ve tváři a v jiných neverbálních projevech, nejen v křiku a nadávkách směrem k letuškám. Když tedy došlo k ověření informace, že se letadlo po 4 hodinách letu bude vracet zpět do Prahy, řada cestujících se rozhodla, že zpět nepoletí a vystoupí z letadla, pak že dojedou trajektem těch 50 km na ostrov Madeira.

To nejdříve kapitán zamítl. Posléze po komunikaci s centrálou letecké společnosti se rozhodl, že ti, kteří chtějí vystoupit, mohou vystoupit. Ale nebudou vyložena zavazadla uložená v trupu letadla. To někteří kverulanti přijali příznivě. Jiní ještě komunikovali směrem k palubnímu personálu, že to bude mít dohru. Pak přišlo rozhodnutí, že budou vyložena zavazadla

vystupujících lidí ven z trupu letadla. V tu chvíli naše odhodlání dospělo k názoru, že také vystoupíme. To prakticky učinila polovina letadla. Zbytek cestujících zůstal sedět přikovaný na svých sedačkách.

S palubním personálem bylo dohodnuto, že odevzdáme na palubních lístcích přilepené čárové kódy k zavazadlům a oni nám na základě jejich čísel vydají zavazadla z podpalubí letadla. Vystoupili jsme.

Letištní personál směřoval pěší, unavené cestující směřující do malé letištní haly. V prostoru přibližně 15 krát 20 metrů byl jediný pás pro vyložení zavazadel. Vznikl tedy čas, než zavazadla se dostanou k ostatním, aby mohli prostřednictvím internetu zjišťovat svoje možnosti. Poslední trajekt odjížděl dvě hodiny před půlnocí. Všichni se domnívali, že hodina na posbírání zavazadel bude stačit. Když se ještě po půl hodině pás nehýbal a zavazadla nepřijížděla, vznikla další panika. Některým stačilo palubní zavazadlo, tak se odhodlali jet na trajekt. Někteří, kterým zavazadlo z trupu letadla chybělo, odhodlaně sdělovali, že jedou napřed zajistit místo na trajektu. Byla to skupinka jedné z cestovních kanceláří, která se šikovala k odjezdu, ta pověřila dvojici mužů k převozu zavazadel na trajekt a k pozdějšímu předání kufrů odjíždějících ze skupiny.

Někteří z nedočkavých cestujících dokonce začali nadzvedávat i těžké černé gumové pásy dělící prostor pro cestující a prostor pro logistiku, kde se měla zavazadla na pás z druhé

strany nakládat. Za zády se mi ozvalo: „No co, plavky v příručním zavazadle mám, zubní kartáček a ručník taky, vlastně mi budou stačit peníze a pas.“ Zavazadla stále nevyjížděla.

Výstražná světla začala oranžově blikat. Najednou se pás roztočil. Po dalších pěti minutách, kdy se točil pás s kufry, které nikdo nesbíral, začala panika. V okolí se ozývaly názory, že nemají své kufry, že to spletli, a podobně. Nyní začali lidé chaoticky pobíhat okolo pásu a snažili se přesvědčit, že ten či onen kufr je či není jejich. Prvních 15 kufrů, které se neustále točily v kruhu, stále nikdo nesebral. Spolucestující stále čekali. My také. Marně jsme vyhlíželi náš stříbrný nebo hnědý kufr. Po chvíli se pás zastavil. Zavazadla na něm zůstala ležet. Většina čekajících se na sebe rozpačitě dívala. Někteří to komentovali: „No ještě chvíli počkám, máme čas, než trajekt odjede.“ Po pěti minutách světla znova zablikala a pás se roztočil. Na pásu přibyla další zavazadla. Někteří se rozesmáli. Viděli svůj kufr. Ten sebrali. Blížily se k výstupu z letištní haly a těšili se, že stihnou trajekt.

Většina lidí v hale stále sledovala pás. Segment po segmentu. Gumový segment se v ohybu klouzal po tom dalším, oči okolních lidí spočinuly na každém z nich, zda na nich neleží jejich zavazadla. Nic. Místo toho, aby se točila na pásu jejich zavazadla, točila se na pásu zavazadla lidí, kteří zůstali v letadle. Jejich vlastní zůstala v podpalubí letadla. I ta naše. Kufry, na které jsme čekali, jsou v letadle. Započala